

Лао, малкиятъ китаецъ.

Името ми е Лао. Родилъ съмъ се въ Пекингъ, въ Жълтия градъ. Баща ми се казваше Ие. Той бѣше мандаринъ на червената топчица, т. е. имаше право да носи на шапката си червена топчица, като знакъ на високо отличие. Той излизаше изъ кжщи, носенъ отъ слуги и стражата, която го придружаваше, която биеше съ камшици минувачитѣ, ако не се отстраняваха бързо, или не му се кланяха низко. Живѣхме въ дворецъ отъ нѣколко отдѣлни здания, разпрѣснати всрѣдъ обширна, красива градина.

Въ този дворецъ прекарахъ по голѣмата частъ отъ детинството и юношеството си. Рѣдко отивахъ нѣкъде по-далечъ отъ градината, защото извънъ кжщи нѣмахъ никаква работа, а за единъ благородникъ китаецъ бѣ неприлично да се разхожда по улицитѣ.

До седемъ годишната си възраст, азъ живѣехъ спокойно подъ майчини грижи.

Сестра ми, Панъ-Тзе, бѣше хубавичко и много пѣргаво момиченце. Цѣлъ день играехме съ нея на криеница, ловѣхме пеперуди, пуцахме книжни птички. Бѣхме много щастливи и живѣхме весело.

Когато навършихъ седемъ години баща, ми каза, че е неприлично вече да живѣя при майка си и сестра си, че трѣбва по-нарѣдко да се виждамъ съ тѣхъ и да се държа както подобава на мжжъ. Трѣбва да ви кажа, че ние, китайцитѣ, гледаме на женитѣ, като на по-долни същества, не ги считаме за равни съ насъ. Раздѣлата съ майка ми